

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 193/2025
25.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Дашића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6К. 237/24 од 05.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 706/24 од 12.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Дашића, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Суботици 6К. 237/24 од 05.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 706/24 од 12.11.2024. године, у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд противправне радње окривљеног АА, описане у тачки један изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, за које му претходно утврђује казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца и узима као правилно утврђене новчану казну у износу од 100.000,00 динара, за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ описано у тачки два изреке и казну затвора у трајању од 3 месеца и новчану казну у износу од 100.000,00 динара за кривично дело недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији описано у тачки три изреке и осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 20.03.2024. године па надаље и на јединствену новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати суду у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени наведену казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора.

У преосталом делу правноснажне пресуде остају неизмењене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици БК. 237/24 од 05.07.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења:

- продуженог кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 61. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца,
- кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ за које му је суд претходно утврдио новчану казну у износу од 100.000,00 динара
- кривичног дела недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 месеца и новчану казну у износу од 100.000,00 динара,

те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и јединствену новчану казну у износу од 200.000,00 динара коју је обавезан да плати суду у корист буџетских средстава РС у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, а у случају да то не исплати у наведеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора. У изречену казну затвора окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 20.03.2024. године па надаље. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима поступка, а како је то ближе наведено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 706/24 од 12.11.2024. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и пресуда Основног суда у Суботици БК. 237/24 од 05.07.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Дашић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побиијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за извршење кривичног дела из члана 350. став 2. у вези члана 61. КЗ.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Дашића указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП наводима су радње окривљеног описане у тачки 1. изреке погрешно правно

квалификоване као продужено кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 61. КЗ, јер није описано више кривичних дела да би се могао применити институт из члана 61. КЗ, а ово из следећих разлога:

Из изреке правноснажне пресуде Основног суда у Суботици 6К. 237/24 од 05.07.2024. године у тачки 1 произлази да је окривљени у периоду од априла месеца 2023. године до краја фебруара 2024. године у Суботици, способан да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, свестан да је његово дело забрањено, у намери да себи прибави имовинску корист омогућавао другом недозвољен боравак у Србији, на тај начин што је лицима без личних докумената који су се налазили у процесу илегалне миграције, путничким возилом НН марке достављао животне намирнице и пуњаче за мобилне телефоне, лично или путем других лица, у шумску област пограничног дела Суботице, за шта су му мигранти плаћали износ од 20-100 евра, док су му лица која је слао да илегалним мигрантима доставе намирнице давала 30% до 60% од новца који су добијали од илегалних миграната, те је тако прибављао имовинску корист.

Из наведеног произлази да је окривљени у наведеном периоду омогућавао недозвољени боравак лицима без личних докумената који су се налазили у процесу илегалне миграције, па и држављанину Авганистана ББ, у намери да себи или другом прибави какву корист лично или преко других лица, тако што је достављао животне намирнице и пуњаче за мобилне телефоне, лично или путем других лица у шумску област пограничног дела Суботице, на начин ближе описан у изреци.

Одредбом члана 350. став 2. КЗ прописано је да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Републику Србију казниће се затвором од једне до осам година.

Из цитиране законске одредбе произлази да је радња извршења овог кривичног дела одређена трајним глаголом, због чега се у смислу члана 112. тачка 30) КЗ, сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута.

По оцени овога суда, из чињеничног описа дела датог у ставу првом изреке првостепене пресуде произлази постојање континуитета радње извршења кривичног дела у временском периоду од априла месеца 2023. године до краја фебруара 2024. године, коју је окривљени предузимао у више наврата, на начин како је то детаљно опредељено у чињеничном опису радње извршења кривичног дела. Сходно изнетом, по оцени Врховног суда противправне радње које је окривљени предузео, а које су ближе опредељене у тачки један изреке не представљају радњу извршења продуженог кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ.

Одредбом члана 61. Кривичног законика прописано је да продужено кривично дело чини више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца која представљају целину због постојања најмање две од следећих околности: истоврсности оштећеног, истоврсности предмета

дела, коришћење исте ситуације или истог трајног односа, јединства места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да се у радњама окривљеног не стичу елементи продуженог кривичног дела из члана 350. став 2. КЗ, јер се у радњама окривљеног остварују битна субјективна и објективна обележја само једног кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи, па самим тим нема места ни примени института продуженог кривичног дела, у смислу одредбе члана 61. Кривичног законика, за чије постојање је потребно да постоји више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца...

Имајући у виду наведено, Врховни суд је усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и преиначио правноснажне пресуде у погледу правне оцене дела, тако што је радње окривљеног описане под тачком један изреке правноснажне пресуде, правно квалификовао као кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, налазећи да се у радњама окривљеног стичу сва законска објективна и субјективна обележја управо тог кривичног дела.

С обзиром на измењену правну квалификацију, Врховни суд је одлучио и о кривичној санкцији, па је, узимајући у обзир околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције у смислу члана 54. Кривичног законика, утврђене у редовном поступку, окривљеном АА због извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца и узео као правилно утврђену казну затвора и новчане казне у редовном поступку, због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и кривичног дела недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца и на јединствену новчану казну у износу од 200.000,00 динара, налазећи да су овако изречене кривичне санкције, како према врсти, тако и висини одговарајуће тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног и неопходне су за постизање законом прописане сврхе кажњавања.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући прибављену имовинску корист као и чињеницу да ли је окривљени ангажовао друга лица за превозе и да су та друга лица, а која повреда закона не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП из којих разлога захтев у наведеном делу није био предмет оцене Врховног суда у овом поступку.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић